

Mluvili anglicky a bylo mi jasné, že to dělají proto, aby mě vystrašili, aby mi nahnali hrůzu. Očividně se dobře bavili.

„Jo, asi jo,“ zněla odpověď.

„Co myslíš, že by si *Oom Nick*⁶ přál, abysme s ní udělali, hm?“ zvolal jeden z nich.

Starý Nick? To je přece přezdívka pro Satana; pamatovala jsem si to z dob, kdy jsem začala chodila do kostela.

„Řek bych, že chce, abysme ji zabili,“ odpověděl se smíchem ten druhý.

Stále jsem jim nevěřila. Stále jsem si myslela, že mě chtějí pouze zastrašit. Určitě jen blafují. Za celý večer jsem nepřiznala, že se bojím, a oni teď chtějí hrát krutou hru. Chtějí mě týrat, chtějí, abych se zhroutila, abych křičela a brečela, abych je prosila o milost.

Chtěli mít nade mnou moc a já nebyla ochotna jim ji dopřát.

„Svlíkni se,“ přikázal Frans.

Proboha, už zase, zhrozila jsem se.

Povzbudilo mě však – pokud se vůbec o něčem takovém v podobné situaci dá mluvit –, že mají v úmyslu mě zde nechat, být nahou. Proč jinak by mi to nařizovali? Jejich zábavná noc vyvrcholí mým naprostým ponížením. Alespoň jsem stále naživu.

Znovu jsem si svlékla každou část oblečení – tílko, šortky, plavky. Sandály jsem si nechala na nohou a doufala, že si toho Frans nevšimne. Jestli se vypravím pěšky do Port Elizabeth, budou se hodit, uvažovala jsem.

Sandály neviděl, ale šperky ano.

„Hele, Theunsi,“ zavolal, „tady máš nějaký prstýnky.“

„Sundej je,“ nařídil mi.

⁶ Starý Nick.

Svlékla jsem tři prsteny, dva jednoduché stříbrné a jakousi skládačku, kterou jsem naschvál uvolnila. Theuns je popadl a nasadil si je na prst. Chvíli si hrál se skládačkou, nepodařilo se mu ji však složit, dal si tedy prstýnek do kapsy a nakonec vklouzl za Franse a usadil se na zadním sedadle.

Nepochybovala jsem, že teď mě pustí.

Místo toho mě Frans totálně zaskočil. V jednu chvíli byl vedle mě a v dalším momentě seděl obkročmo na mém sedadle přimáčknutý na mě. Jeho drobné ruce mi tiskly krk jako svěrák. Začala jsem se dusit. Překvapilo mě, jakou má znenadáni sílu. Ten člověk věděl, co dělá, a hodlal to dotáhnout do konce.

Opět mě do nosu praštil jeho nechutný nikotinový dech, jak se obličejem téměř dotýkal mého. Podívala jsem se mu do očí. Vypadaly chladně a kruté a zíraly přímo do mých. Jeho pohled byl pronikavý, nicméně prázdný. Vůbec jsem nedokázala odhadnout jeho výraz, zřetelně se mi nedařilo s ním navázat kontakt. Neuměla jsem se dotknout jeho duše.

„Prosím tě, nezabíjej mě,“ zasípala jsem.

„Promiň.“ Víc neřekl.

Napřímil se, aby mi sevřel krk, a mně při tom povolila střeva. Poslední pocit, na který si pamatuji, byl pocit trapnosti. A pak vše zčernalo. Jako když člověk vypne televizi a pozoruje skomírající obrazovku.

Přívál studeného vzduchu mi zaplnil plíce a najednou jsem se probrala z bezvědomí. Došlo mi, že se se mnou dělo něco strašného. Už jsem neseděla v autě, nýbrž jsem ležela venku na písku mezi rozbitými lahvemi a plechovkami od piva. Jeden z mužů klečel nade mnou. Neviděla jsem mu do obličeje, ale vnímala jsem jeho paži, která se zuřivě pohybovala sem a tam. Měsíc svítil přímo za jeho hlavou a vytvářel nad ní bizarní svatozář. Byl to příšerný pohled.

Panebože, on mi podřezává hrdlo.

Uvědomila jsem si, že se kůže rozštěpila a při tom vydala zvuk mně zcela neznámý. Napočítala jsem osm šlehů. Sem tam, sem tam, sem tam, sem tam. Překvapivě jsem nepocítila žádnou bolest. Necítila jsem vůbec nic.